



ת"פ 4809/03/21 - מדינת ישראל נגד לאון רדינסקי, י' ג'

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 4809-03-21 מדינת ישראל נ' רדינסקי ואח'

בפני
כבוד השופטת רים בראנסה
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד נחמה כשר

נגד
הנאשמים

1. לאון רדינסקי
ע"י ב"כ עוה"ד אסי פיסו
2. י' ג'

גזר דין בעניין נאשם 1

כתב האישום

1. הנאשם הודה והורשע בעובדות כתב האישום המתוקן, הכולל 6 אישומים שונים אשר הוגש כנגדו וכנגד י' ג' (להלן: **הנאשם 2**). באישום מס' 1 הודה הנאשם בביצוע עבירות של החזקת מכשיר פריצה - עבירה לפי סעיף 409 בצרף סעיף 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **החוק**); החזקת נכס חשוד כגנוב - עבירה לפי סעיף 413 בצרף סעיף 29(א) לחוק, וגניבה - עבירה לפי סעיף 384 בצרף 29(א) לחוק. באישומים 2-4 הודה הנאשם בביצוע גניבה - עבירה לפי סעיף 384 לחוק ובאישומים 5 ו-6 הודה הנאשם בביצוע גניבה - עבירה לפי סעיף 384 בצרף 29(א) לחוק.
2. מעובדות כתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם עולה, כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום שכרו הנאשמים יחד דירה בקיבוץ אפיקים (להלן: **הדירה**).

האישום הראשון - בתאריך 11.2.2021 עובר לשעה 18:00, שעה מדויקת לא ידועה למאשימה, גנבו הנאשמים בצוותא מחצר ביתו של מעיין שפריר (המתלונן) אופניים חשמליים מסוג Rainbow בצבע אדום-שחור השייכים למתלונן. שווי מוערך של האופניים 4,200 ₪. בהמשך לכך, בתאריך 12.2.2021 לאחר שהנאשמים פרסמו את האופניים של המתלונן למכירה ב"פייסבוק", פנה המתלונן אל הנאשמים כדי לברר על אודות מכירת האופניים והנאשמים התכתבו איתו בנושא. בתאריך 18.2.2021 בשעה 17:10 או סמוך לכך, פגשו הנאשמים את המתלונן ברחוב אלנבי 175 בחיפה, כשהם הגיעו למקום עם אופניו כשבכוונתם למכור לו אותם תמורת 2,500 ₪, או אז נעצרו הנאשמים. בהמשך לכך, בחיפוש כדין בדירת הנאשמים בקיבוץ, החזיק הנאשם 6 זוגות אופניים חשמליים, 2 שילדות של אופניים חשמליים, 3 סוללות של אופניים חשמליים ו-3 מטענים, 5 כסאות של אופניים חשמליים, 5 גלגלים של אופניים חשמליים, חלקי חילוף של אופניים, שרשרת, מנעול, מגזרי תיל וכלי עבודה המשמשים כלי פריצה.

עמוד 1



האישום השני - עובר לתאריך 1.12.2020, מועד מדויק לא ידוע למאשימה, הגיע הנאשם לחצר ביתו של ויקטור חי באפיקים וגנב משם את האופניים החשמליים שבבעלותו מסוג BOLT 48 V.

האישום השלישי - בתאריך 10.2.2021, בשעות הלילה, שעה מדויקת לא ידועה למאשימה, הגיע הנאשם אל מחוץ לביתו של ג'ון לרקין באפיקים וגנב משם את האופניים שבבעלות ג'ון, אשר היו נעולים באמצעות שרשרת ומנעול למתקן ייעודי לאופניים, בכך שחתך את השרשרת ונטל את האופניים יחד עם השרשרת והמנעול.

האישום הרביעי - בתאריך 30.8.2020, בשעות הלילה, שעה מדויקת לא ידועה למאשימה, הגיע הנאשם לחצר ביתו של יהודה אולמן בקיבוץ אפיקים וגנב משם את האופניים החשמליים שבבעלות יהודה שהיו נעולים באמצעות שרשרת, בכך שחתך את השרשרת באופן שהגלגל הקדמי נותר במקום. שווי מוערך של האופניים - 6,000 ₪.

האישום החמישי - בתאריך 20.12.2020, בשעות הלילה, שעה מדויקת לא ידועה למאשימה, הגיעו הנאשמים לכניסה לקיבוץ בית זרע וגנבו משם את האופניים החשמליים מסוג OR500 שבבעלות רות גולדמן.

האישום השישי - בתאריך 8.2.2021, בשעות הלילה, שעה מדויקת לא ידועה למאשימה, הגיעו הנאשמים לחצר ביתו של איתמר סטיביצקי באפיקים וגנבו משם את האופניים החשמליים שבבעלותו מסוג ריינו GTIv48 בשווי מוערך של 3,500 ₪.

3. בתאריך 20.5.21 הגיעו הצדדים להסדר טיעון דיוני, במסגרתו הודה והורשע הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן ונשלח לתסקיר שירות המבחן, כאשר המאשימה לא התחייבה לקבל את המלצות התסקיר. ב"כ הנאשם ביקש כי שירות המבחן יתייחס לבקשת הנאשם לביטול הרשעתו מאחר והוא הנדסאי אלקטרוניקה בהכשרתו ואמור להתגייס לצבא.

4. ביום 14.12.21 נגזר דינו של הנאשם 2 בכתב האישום, ובמסגרת הסדר טיעון הוחלט לבטל את הרשעת הנאשם 2 ולהטיל עליו של"צ בהיקף של 180 שעות, התחייבות ופיצוי בסך 1,000 ₪.

תסקירי שירות המבחן

5. בעניינו של הנאשם הוגשו 6 תסקירים. **תסקיר ראשון מיום 5.12.21**, שבו צוינו, בין היתר, הדברים הבאים - הנאשם בן 20, רווק, מתגורר עם הוריו בחיפה, בוגר 12 שנו"ל, השלים לימודי הנדסאי אלקטרוניקה. ללא עבר פלילי. נולד בישראל להורים שעלו לארץ מאוקראינה. מערכת היחסים עם הוריו סבוכה ומורכבת (בעניין זה מפנה לתסקיר הראשון של שירות המבחן). במהלך לימודיו בתיכון התגייס למסלול הנדסאות והחל בלימודים במכללת עמק הירדן. הוריו מימנו את הלימודים ונתנו לו



סכום קטן למחיה חודשית. השלים את לימודי ההנדסאים ועתיד להתגייס לחיל האוויר, בצה"ל ממתנים להכרעה בעניין הפלילי וככל שידרש לתכנית שיקום ייתכן וגיוסו יידחה. מאז סיום הלימודים החל לעבוד במקומות שונים אך התקשה להתחבר למשמעות המעשים ובחירתו לקיים רצף גניבות מתוכננות. ההתרחשויות אך מתקשה להתחבר למשמעות המעשים ובחירתו לקיים רצף גניבות מתוכננות. הרושם לניתוק רגשי מסוים במהלך תיאוריו. סיפר כי בתקופה בה ביצע את העבירות התגורר עם שותפו לכתב האישום שהיה גם שותפו לדירה, אותו מכיר מימי התיכון ואיתו למד במסלול ההנדסאים. סיפר כי עם תחילת משבר הקורונה פוטר מעבודתו והקצבה שנתנו לו הוריו לא הספיקה ועל כן החל לגנוב אופניים. מתקשה לגלות אמפתיה לקורבנות גניבותיו, מציג עמדה קורבנית עצמית ביחס למצבו ובהתייחס לגניבת אופניים שחוזה בעצמו בעבר, תוך כדי הבעת זעם על היעדר רצון של גורמי האכיפה והסביבה לעזור לו לאתר את הגנבים. שירות המבחן ציין, כי במערכת היחסים בין השותפים לעבירות היה הנאשם זה שמוביל וגורר, מצב שהעצים במעט את הדימוי העצמי הפגוע וחיזק את תחושת הקומפלטיות שלו. בעניין התרשמות שירת המבחן מהנאשם (בעניין זה מפנה לעמוד האחרון בתסקיר הראשון). נוכח רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם וצרכיו כקרבן עבירת אלימות, הוא הופנה למרכז לטיפול באלמ"ב ונמצא מתאים. לא ניתנה המלצה בעניינו ונתבקשה דחייה בת חודשיים לצורך בחינת מעורבותו בטיפול והשפעתו.

תסקיר שני מיום 1.2.22 שבו צוינו, בין היתר, הדברים הבאים - הנאשם שובץ לטיפול, אולם עקב קשיים בהגעתו והיעדר רציפות לא ניתן להעריך את יכולות תרומת הטיפול למצבו ואת שיתוף הפעולה מצדו. מגלה רצון מילולי להמשך טיפול ומתחייב להגעה רציפה. במסגרת קשריו עם לשכת הגיוס זומן למפגש אצל הקב"ן ואין מועד לגיוסו. נתבקשה דחייה נוספת בת חודשיים.

תסקיר שלישי מיום 30.3.22 שבו צוינו, בין היתר, הדברים הבאים - הנאשם מגיע למפגשים הטיפוליים אך עדיין מגלה קושי בהגעה רציפה, יתכן כי חסר בשלות לטיפול אולם קיימת נזקקות גבוהה במצבו וההערכה היא כי המצב נובע מקושי רגשי, היעדר ביטחון במרחב הטיפולי ומאפייני אישיות. מבטא רצון להמשך טיפול, אך בפועל טרם התייצב להליך טיפולי. ביום 29.3.22 נפגש עם קב"ן במסגרת קשריו עם לשכת הגיוס ונמסר כי טרם התקבלה החלטה בעניינו וכי עליו להעביר מסמכים נוספים וממתנים להחלטה הקב"ן. הנאשם שיתף על קשיים בביתו ובבדידות שחש (בעניין זה מפנה לעמוד הראשון בתסקיר השלישי). נקבעה וועדת אבחון בעניינו של הנאשם ונתבקשה דחייה נוספת בת חודשיים.

תסקיר רביעי מיום 3.5.22 שבו צוינו, בין היתר, הדברים הבאים - במהלך התקופה התקבלה החלטה במאי 2022 על מתן פטור משירות צבאי על רקע נפשי, והנאשם הודיע כי בכוונתו לערער על ההחלטה. התקיימה ועדה משותפת בעניינו בשיתוף גורמי הטיפול ושירות המבחן בה הוחלט על המשך טיפול במרכז לאלמ"ב בכפוף להגעה רציפה ומעקב פסיכיאטרי, הביע הסכמתו עם סייג לגבי מוכנותו למעקב פסיכיאטרי. בהמשך פנה באופן עצמאי לפסיכיאטר לצורך עריכת חוות דעת לטובת הגשת ערעור על ההחלטה לפטור אותו משירות צבאי. נוכח מצבו הצורך בפיקוח ליווי וטיפול אינטנסיביים שיתרמו להתרעתו ולצורך הפחתת גורמי הסיכון, הומלץ על הטלת צו מבחן למשך שנה וחצי בו יעמוד בפיקוח הדוק של השירות, ימשיך בטיפול במרכז לאלמ"ב, תישקל הפנייתו לתכנית לצעירים בסיכון ויערך מעקב אחר פנייתו לפסיכיאטר. כן הומלץ להימנע מהרשעתו בשל גילו הצעיר, היעדר הרשעות פליליות קודמות, יכולת השפעת ההרשעה על שיקולי שיקום (כגון גיוס לצה"ל), השפעה על לימודים עתידיים ועל תעסוקה עתידית (על רקע הסמכתו כהנדסאי)



ובשל שיתוף פעולה מצדו ואפשרויות השיקום במצבו.

תסקיר חמישי מיום 7.7.22 שבו צוינו, בין היתר, הדברים הבאים - הנאשם עדיין מגלה קושי להתמיד בטיפול אך חלו תמורות בתרומת המרחב הטיפולי למצבו. בחודש יוני 2022 נדחה ערעור הנאשם על ההחלטה לפטור אותו משירות צבאי, לאחר שנפגש עם קב"ן והוצע לו לבצע עבודות רס"ר אך הוא סרב, והוחלט לפטור אותו בשנית משירות. לדבריו עתיד לערער גם על החלטה זו. הנאשם העביר לעיון שירות המבחן חו"ד פסיכיאטרית פרטית שנערכה בעניינו ואשר במסגרתה הומלץ על המשך טיפול במסגרת שירות המבחן ובמסגרת המרכז והומלץ לשקול גיוסו לצה"ל. (בעניין זה מפנה לעמוד השני בתסקיר החמישי). עובד במסעדה בחיפה ומגלה סיפוק ומשמעות בעבודתו. מתגורר עם חברתו בשל קושי לשהות בבית הוריו בהקשר הרגשי ובשל מהות יחסיו המורכבים עם הוריו. שירות המבחן חזר והמליץ להעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך שנה ולהימנע מהרשעתו, מאותם נימוקים שצוינו בהמלצה הראשונית לביטול ההרשעה, כפי שפורטה בתסקיר הרביעי.

תסקיר שישי מיום 30.11.22 שבו צוינו, בין היתר, הדברים הבאים - נערכה ועדה נוספת בעניינו של הנאשם בה הוחלט על המשך טיפולו במרכז לאלימות במשפחה והודגש הצורך במעקב פסיכיאטרי קבוע, לגביו מראה הסתייגות. ניכר כי קשיי ההגעה פחתו במעט וכי הטיפול תורם למצבו, לצד אלה מביע אמביוולנטיות פנימית להמשך טיפול. הוחלט על הארכת הטיפול בחצי שנה נוספת (בתום שנת טיפול) על רקע גילוי הסכמה מצדו. אינו נמצא במעקב פסיכיאטרי קבוע. פנה באופן עצמאי פעמיים לקבלת חו"ד פסיכיאטרית פרטית בנוגע לצורך ערעורו על החלטת הפטור משירות צבאי. לעיון שירות המבחן הוגשה חו"ד פסיכיאטרית שנייה מחודש אוקטובר 2022, בעניין זה ובעניין התרשמות שירות המבחן מתמורות במצבו של הנאשם (בעניין זה מפנה לעמוד השני בתסקיר השישי). בתחום התעסוקה מתקשה בהחזקת עבודה יציבה ומשנה מקומות עבודה באופן תכוף. שירות המבחן ציין כי עם התקדמות הטיפול זוהתה התרחבות בלקיחת אחריות מצדו לגבי עבירותיו, הבעת אמפתיה לקורבנות העבירה ותובנה שמגלה ביחס להתנהגותו. ההערכה היא כי מצבו מצביע על התקדמות מנקודת הפתיחה בה החל את האבחון בשירות המבחן שנה קודם לכן. עם זאת, מדובר בצעיר בעל מאפיינים מורכבים, המתמודד עם מצבים רגשיים המקשים על תפקודו והוא זקוק לליווי ותמיכה בהליך שיקומו ושיפור תפקודו. שירות המבחן מכיר במאמצים שמראה הנאשם לניהול תקין של חייו ככל שניתן ולשיתוף פעולה עם השירות ועם גורמי הטיפול, ככל יכולתו וההתרשמות היא כי ליווי ופיקוח תורמים למצבו ומקדמים יכולתו לניהול חייו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל צרכים טיפוליים וכי קיימת רמת סיכון להישנות העבירות ללא מענה טיפולי מותאם. שירות המבחן העריך כי טיפול ופיקוח יתרמו להפחתת הסיכון ויובילו לשיפור במצבו של הנאשם. כמו-כן סבורים כי גיוסו יתרום לשיקומו ויהווה נדבך משמעותי בהתקדמותו. שירות המבחן חזר והמליץ להעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך שנה ולסיים את ההליך המשפטי ללא הרשעה, מאותם הנימוקים שפורטו כבסיס להמלצה במסגרת תסקירים 4 ו-5.

טיעוני המאשימה לעונש

6. המאשימה ציינה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, וטענה כי נקודת המחלוקת בתיק נסובה סביב שאלת ההרשעה, כאשר היא סבורה כי לאור ההליך שעבר הנאשם ועתיד לעבור, יש להשית עליו את



הענישה ברף הנמוך.

7. לענין אחידות הענישה טענה המאשימה, כי אין לעשות הקבלה בין הנאשם לבין נאשם 2 מאחר וחלקיהם בביצוע העבירות שונים כאשר הנאשם הוא הדומיננטי וכי הוא הורשע ביותר אישומים מאשר הנאשם 2, וכי מעשים אלה גרמו נזקים למתלוננים מאחר ועבירה של פגיעה בקניינו של אחר היא עבירה קלה שיש קושי באיתורה. על-כן אין מקום לעשות דין אחד לשני הנאשמים לגבי העונש וההרשעה.

8. המאשימה סבורה כי יש מקום לקבוע מתחם ענישה לגבי כל אישום, מאחר ומדובר באירועים נפרדים בזמן במקום ובמהות המתלוננים, אולם מאחר והסכימה ללכת כברת דרך ולתת לנאשם ליהנות ממתחם עונש נמוך, לאור האמור בתסקיר, בחרה המאשימה לא להרחיב בענין מתחמי הענישה הנפרדים, כאשר היא סבורה כי מתחם העונש ההולם מתחיל במאסר על תנאי וכלה במספר חודשי מאסר, וכי המנעד הוא רחב תלוי מקרה ונסיבות.

9. עוד טענה המאשימה, כי לא ברורה שאלת המלצת גיוס הנאשם לצה"ל לאחר שנקבע בתסקיר כי קיבל פטור משירות על רקע נפשי.

10. ביחס לתסקירים שהוגשו בעניינו של הנאשם ציינה המאשימה כי הנאשם אמנם החל טיפול, אך הוא נמצא כעת באמצע הדרך, וקיים סיכון מצדו נוכח קביעת שירות המבחן כי אם ימשיך את הטיפול הסיכון יפחת. לפיכך עתרה המאשימה לקבל את המלצת שירות המבחן ולהעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך שנה, בנוסף לענישה לה עתרה.

11. בענין ההרשעה טענה המאשימה כאמור, כי עיקר המחלוקת בתיק נסובה סביב שאלת ההרשעה. לטענתה מדובר בשאלה משפטית שעל בית המשפט לבחון במסגרת עצמאית. המאשימה טענה כי העובדה שמדובר בנאשם שהוא בגיר-צעיר אינה עומדת לזכותו ואינה מעניקה לו חסינות או הקלה בשאלה משפטית. בענין זה הפנתה המאשימה לתנאים שנקבעו בשאלת אי ההרשעה בהלכת תמר כתב וטענה כי על פי התנאים, חריג 'אי ההרשעה' יחול רק במקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מההרשעה לבין חומרת העבירה. לטענתה, בעניינו לא מתקיימים התנאים הנדרשים להחלת החריג. בענין זה הפנתה המאשימה לפסיקה עדכנית של בית המשפט העליון העוסקת בשאלת אי ההרשעה ומפרטת את המבחנים המצדיקים את החלת החריג.

12. לטענת המאשימה העבירות שביצע הנאשם מטרידות את הציבור וגורמות לו למפח נפש בעוד שהנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי שייגרם ככל ויורשע. לענין הפגיעה בגיוס לצה"ל טענה המאשימה, כי לא הומצא מסמך רשמי מצה"ל לפיו ככל שתיוותר הרשעה, יאלץ הנאשם להתמודד מול צה"ל גם בפרמטר הרפואי והפלילי.



13. נוכח האמור טענה המאשימה כי יש להותיר את הרשעת הנאשם על כנה ועתרה להטיל עליו ענישה מוחשית בדמות מאסר מותנה לצד קנס, פיצוי והתחייבות, כל אלה בנוסף להעמדתו בצו מבחן למשך שנה.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש

14. ב"כ הנאשם עתר לבטל את הרשעת הנאשם. לטענתו מדובר בנאשם צעיר, ללא עבר פלילי, שהודה בכתב האישום המתוקן ונטל על עצמו אחריות והביע חרטה כנה ועמוקה כבר בשלב החקירה, שיתף פעולה עם המשטרה וכי כל הרכוש הוחזר לבעליו.

15. ב"כ הנאשם ציין כי הרשעת הנאשם 2 בוטלה זאת למרות שיוחסו לו 3 אישומים בעבירות גניבה ובשונה מהנאשם הוא הורשע בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

16. ב"כ הנאשם מפנה לכלל אחידות הענישה וטוען, כי במצבים בהם קיים דמיון בין אופי העבירות ונסיבות הנאשמים ראוי להחיל עקרון ענישה דומה והכלל חל ביתר שאת כאשר מדובר בשני נאשמים באותה פרשה. לטענתו, לא ייתכן כי מי שהורשע בעבירה של הפרעה לשוטר קיבל "הטבה" לעומת מי שלא הורשע באותה עבירה.

17. ב"כ הנאשם הפנה לתסקירים שנערכו בעניינו של הנאשם וציין כי הנאשם עבר מסכת מורכבת מבית אך הצליח לסיים 12 שנות לימוד ולימודי הנדסאי ובכוונתו להתגייס כהנדסאי, וכי בכוונתו להמליץ לצבא לגייס את הנאשם לחיל האוויר. לטענתו שירות המבחן קבע כי ליווי מתאים ימנע עבירות עתידיות אך אם יהיה הנאשם ללא טיפול תעלה רמת הסיכון ואם תהיה לו הרשעה ותנאי זה בעצם הסיכון. עוד הפנה להמלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה, המלצה אשר לטענתו חזרה על עצמה פעם אחר פעם.

18. בנוסף הגיש ב"כ הנאשם 2 חוות דעת פסיכיאטריות שנערכו בעניינו של הנאשם (נ/1 ו-נ/2) וטען כי הטיפול "ימשך; מכתב המלצה מטעם "האקדמית כנרת" (נ/3) וכן המלצה ממעסיקו במסעדה בחיפה (נ/4) וציין כי ישנה התרשמות חיובית וחמה מהנאשם.

19. לעניין הנזק הקונקרטי טען ב"כ הנאשם כי בית המשפט העליון אמר בעניין זה כי הנזק הקונקרטי הוא זה שצריך לעבור מספר משוכות שאחת מהן היא עניין ההרשעה הפלילית ולאחר מכן יהיה צורך לדון בשאלת המצב המשפטי.

20. ב"כ הנאשם ביקש לבטל את ההרשעה בטענה שמדובר בבחור צעיר, כל החיים לפניו והרשעה תסב לו



נזק, האירועים התרחשו לפני שלוש שנים, מאז לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים, הוא עבר שיקום פלאים, הביע חרטה ומעוניין להתגייס לצה"ל. לטענתו צריכים לומר לרשויות צה"ל כי המצב הנפשי השתנה ולבקש שיעלו את הפרופיל, אך אם יש הרשעה פלילית של מאסר על תנאי זה לא יהווה מדד. לעומת זאת, אם יביאו פסק דין שאומר שבית המשפט ביטל את ההרשעה כי התרשם שיש אלמנטים של שיקום, אזי שכאן הדברים אחרת ויסתכלו על זה אחרת. בעניין ביטול ההרשעה הפנה ב"כ הנאשם למספר פסקי דין בהם בוטלה ההרשעה ואף הגיש לאחר הדיון רשימת פסקי דין נוספים.

21. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין העונש, וטען כי אין מקום להשית על הנאשם תשלום פיצוי מאחר והאופניים הוחזרו לבעליהם, וכי אין מקום להטיל קנס בשל יכולות כלכליות מצומצמות של הנאשם, ולכל היותר יש להטיל קנס מתון.

22. הנאשם טען בפניי שהוא מביע חרטה ומצטער וכי שינה את חייו והוא משקם את עצמו.

דין והכרעה

23. ראשית ובטרם קביעת העונש, אדון בבקשת הנאשם לבטל את הרשעתו.

24. הכלל הוא כי **נאשם המודה בפלילים יורשע בדין** (ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)) (להלן: **עניין שמש**); ע"פ 8315/07 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (נבו 3.2.2008)).

25. חריג לכלל זה נקבע בחוק ונדון בפסיקה, אך יחד עם זאת נקבע בפסיקה כי החריג מצומצם והפעלתו אפשרית, במקרים חריגים ויוצאי דופן, ובקיומם של שני תנאים מצטברים: הראשון, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; השני, סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ע"פ 2083/96 **כתב נגד מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997)) (להלן: **הלכת תמר כתב**)).

26. בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע, כי על העותר לאי הרשעה הנטל לשכנע את בית המשפט, כי שיקולי השיקום גוברים בעניינו על השיקולים שבאינטרס הציבורי, ולהוכיח, כי הרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, **טענה אותה עליו לתמוך בתשתית ראיתית מתאימה (עניין שמש; הלכת תמר כתב; רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (נבו 4.3.2013); רע"פ 7109/14 סייג נ' מדינת ישראל (נבו 20.1.2014); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (נבו 10.6.2014) (להלן: עניין לוזון); רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (נבו 10.11.2014))**.



27. **בהלכת תמר כתב** נקבע כי ההחלטה מתי ולמה להפעיל את חריג 'אי ההרשעה' אינה יכולה להיות מוכרעת לפי שיקולים הרמטיים וכי לצד שיקולי השיקום של הנאשם, המהווים גורם אחד אותו יש לקחת בחשבון, יש להתייחס גם לשיקולים של אינטרס הציבור השמים דגש על חומרת העבירה ונסיבותיה ועל האפקט הציבורי של ההרשעה. ברי, כי שיקול האינטרס הציבורי אינו נסוג מפני שיקול שיקום הנאשם.

28. לצורך הכרעה בשאלה - האם המקרה שלפנינו נופל לגדרם של אותם מקרים חריגים ויוצאי דופן בהם ניתן להחיל את כלל 'אי ההרשעה' - אבחן את התקיימותם של שני התנאים שנקבעו **בהלכת תמר כתב**.

29. כאמור, התנאי הראשון הוא כי **על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם** ובפסיקה נקבע, כי החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי מתיישבת עם אופיו המצומצם של חריג 'אי הרשעה', אותו יש להחיל רק במקרים חריגים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם (**עניין לוזון**).

30. מתסקירי שירות המבחן בעניינו של הנאשם עולה, כי מדובר בצעיר אשר זהו מפגשו הראשון עם החוק. קיימים צרכים טיפוליים וקיימת רמת סיכון להישנות עבירות ללא מענה טיפולי מותאם. עוד עולה, כי בשים לב לגילו הצעיר של הנאשם ולעובדה כי מדובר בעבירה ראשונה, סבור שירות המבחן כי יש לבטל את ההרשעה מאחר ועלולה להיות לה השפעה על שיקולי השיקום (כגון גיוס לצה"ל), על תעסוקה ולימודים עתידיים כמו גם על שיתוף פעולה מצדו ועל אפשרויות השיקום בעניינו. בעניין זה יוער, כי לא צוין כי הוצגו בעניין זה בפני שירות המבחן מסמכים כלשהם.

31. עוד עולה מהתסקירים בעניינו של הנאשם, כי צה"ל החליט לפטור אותו משירות צבאי על רקע נפשי, וכי הוא אינו נמצא במעקב פסיכיאטרי קבוע אלא פנה לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית (פעמיים) לצורך הגשת ערעור על החלטת צה"ל לפטור אותו משירות צבאי. הערעור אכן הוגש, אך נדחה, וניתן פטור בשנית נוכח סירוב הנאשם להצעת הקב"ן שיבצע עבודות רס"ר.

32. משכך, טענת ב"כ הנאשם לפיה הרשעת הנאשם תפגע בגיוסו לצה"ל, לא זו בלבד שלא הוכחה, אלא שלא הוצג שום מסמך בעניין זה שיש בו כדי לתמוך בטענה זו. בעניין זה מפנה לתסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי הנאשם לא עתיד להתגייס לשירות צבאי לאחר ששני ערעורים שהגיש נדחו, וספק אם ערעור נוסף על החלטת הפטור, יתקבל.

33. יוער, כי במסגרת טיעוניו לעונש טען ב"כ הנאשם כי בכוונת הנאשם להתגייס לצה"ל כהנדסאי וכי זה מה שבכוונתם להציע לצה"ל, אולם טענה זו לא גובתה במסמך כלשהו.



34. במסגרת טיעוניו לעונש הגיש ב"כ הנאשם המלצות בעניינו של הנאשם (סומנו נ/3 ו-נ/4). לאחר שעיינתי בהמלצות שהוגשו, לא ראיתי שיש בהן כדי לתמוך בטענה בדבר נזק קונקרטי לגבי סיכויי שיקומו של הנאשם. ההמלצה מהמכללה האקדמית "כנרת" (נ/3) עוסקת בתקופת לימודיו של הנאשם בעבר. והמלצת בעלי המסעדה בה עבד הנאשם אין בה כדי להוכיח את הנזק הקונקרטי הנטען בשל הפגיעה בסיכויי של הנאשם למציאת תעסוקה, זאת בשים לב לתסקיר החמישי שבו צוין, כי הנאשם מתקשה להחזיק עבודה יציבה ומשנה מקומות עבודה באופן תכוף, כאשר ברי, כי הרשעתו אינה הגורם לכך.

35. יתרה מכך, אני סבורה כי דווקא העסקת הנאשם בתפקיד מנהל שירות לקוחות במסעדה (כעולה מ-נ/4) חרף הרשעתו בפלילים בזמן קבלתו לעבודה ובמהלכה, מעידה על העדר פגיעה במציאת תעסוקה, כפי שנטען על ידי בא כוחו, ולבטח אין בה כדי להעיד על אפשרות לפגיעה עתידית בסיכויי שיקומו בהיבט התעסוקתי. על כן משלא הוכחה טענת ב"כ הנאשם לפיה יש בהרשעה כדי לגרום נזק קונקרטי לנאשם - הרי שדינה להידחות.

36. זאת ועוד. בעניין הנזק הקונקרטי הפנה ב"כ הנאשם בטיעוניו לע"פ 4466/13 **פורטל נ' מדינת ישראל** (נבו 22.5.2014) (להלן: **עניין פורטל**) במסגרתו הוחלט לבטל את הרשעת הנאשם, בגיר-צעיר, שהורשע בסיוע לעבירת שוד לאחר מעשה וטען כי יש להקיש משם לעניינו. אני מקבלת טענה זו מכמה טעמים: ראשית, בעניין פורטל נקבע, כי מבלי לטעת מסמרות באשר לגישה בעניינם של בגירים צעירים, שיקול "בגיר-צעיר" הוא גורם שיש להידרש אליו תוך שיקול כל מקרה לגופו וכלל הנסיבות. שנית, חלקו של המערער בעניין פורטל היה משני, זאת במובחן מעניינו של הנאשם כאן.

37. חיזוק לכך ניתן למצוא ברע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (נבו 26.4.2014), שם נדחתה בקשת נאשם לביטול הרשעתו, חרף היותו בגיר-צעיר (בן 18 וכמה חודשים בעת ביצוע העבירות שעמד בפני גיוס לצה"ל) לאחר שהורשע בעבירות של גניבה והתפרצות למקום מגורים. בית המשפט עמד על חומרת עבירות הרכוש שביצע הנאשם, על כך שלא דובר במקרה יחיד, ועל כך שהחשש לפגיעה באפשרות הנאשם להתגייס לצה"ל אינו מצדיק, כשלעצמו, הימנעות מהרשעה. נקבע, כי **"אין מקום להניח כי כל הרשעה של קטין צפויה לפגוע, מניה וביה, באופן מהותי באפשרותו להשתקם" וכי "אמנם, במקרים מסויימים מצא בית משפט זה מקום להורות על ביטול הרשעתם של בגירים, אשר ביצעו עבירות שונות בסמוך לאחר שמלאו להם שמונה-עשרה... המכנה המשותף למקרים שהוזכרו, הוא ביצוע עבירה במקרה אחד ויחיד, ובמקרים מעין אלו, נסיבות העבירה עשויות להקל על האפשרות להימנע מהרשעה"**.

38. בעניינו, לחומרת העבירות שביצע הנאשם יש להוסיף את העובדה שהואשם ב-6 אישומים שונים וכן את שתי העבירות הנוספות של החזקת מכשירי פריצה והחזקת נכס חשוד כגנוב, בהן הורשע לבדו, מכאן שאין מדובר במעידה חד פעמית.



39. זאת ועוד. הרשעה אינה צריכה בהכרח למנוע גיוס לצה"ל. הטענה לחשש מפני פגיעה באפשרות הגיוס כבסיס לבקשה לביטול הרשעה נדונה בפסקי דין נוספים, כולם בעניינם של קטינים, ובכולם נדחתה הבקשה לביטול הרשעה, **חרף קיומה של אפשרות לפגיעה בסיכוי לגיוס לצה"ל**. בע"פ 2280/13 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 19.8.2013) צוין, כי **"עבר פלילי הוא רק שיקול אחד מני רבים בהחלטה של רשויות הצבא בדבר הגיוס לצה"ל וההצבה בו"**. בע"פ 170/09 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 4.11.2009) צוין, כי על פי מדיניות צה"ל במועמדים לשירות ביטחון **"משקובעת ערכאה שיפוטית כי מועמד לשירות ביטחון ביצע עבירה, השאלה אם הורשע אם לאו נשקלת במסגרת מכלול השיקולים, ואין בה כדי להכריע מראש לכאן ולכאן... 'המקרים בהם שאלת ההרשעה או הימנעות ממנה, מהוה שיקול מכריע, אינם רבים' "**. בע"פ 2611/90 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(1) 120, 123 (1990) צוין, כי **"ביטול הרשעה רק כדי לאפשר גיוס לצה"ל הוא משום מעשה מלאכותי, לפיו נדרשת מערכת השיפוט להתאים עצמה לנוקשות בירוקרטית מדומה"**. (ראו גם בע"פ 1947/22 קבהא נ' מדינת ישראל (נבו 23.3.22) שם נדחה ערעור נאשם על הרשעתו חרף הוכחת פגיעה בסיכויי שיקומו).

40. יצוין, כי בתסקיר האחרון בעניינו של הנאשם (מיום 30.11.22) צוין כי הודגש הצורך במעקב פסיכיאטרי קבוע לגביו מראה הנאשם הסתייגות; כי הוחלט על הארכת הטיפול בחצי שנה נוספת בתום שנת טיפול ראשונה; כי הנאשם מגלה אמביוולנטיות פנימית להמשך הטיפול, כל אלה לצד המלצה להארכת צו מבחן לשנה נוספת. אין חולק כי הנאשם החל את ההליך הטיפולי לאחר שהורשע, על-כן לא ברורה הטענה לפיה עלולה ההרשעה לפגוע בסיכויי שיקומו. ברי, כי אין ולא יכולה להיות פגיעה קונקרטית בסיכויי השיקום של הנאשם בהיבט הטיפולי.

41. כעולה מכל המקובץ, טענות ב"כ הנאשם בדבר קיומה של פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו של הנאשם, שלא נתמכו בתשתית ראיתית מתאימה, אינן עולות בקנה אחד עם ההלכה שנקבעה בפסיקה לפיה **"אין לנהוג כל עיקר יד קלה בביטול הרשעה, שהיא 'דרך המלך' ההכרחית במרבית התיקים" (עניין פורטל)**. לפיכך, משלא הוכחה פגיעה בסיכויי שיקומו של הנאשם, הרי שהתנאי הראשון אינו מתקיים בעניינו ועל-כן אין הצדקה להחיל את חריג **"אי-ההרשעה"** בעניינו של הנאשם.

42. לא למותר לציין, כי העובדה ששירות המבחן המליץ להימנע מהרשעה במקרה הנדון היא אמנם בעלת משקל ובית המשפט שוקל אותה בכובד ראש, ברם מעצם היותה המלצה היא אינה מחייבת את בית המשפט ואין בה, כשלעצמה, כדי להכריע את הכף לעבר אי הרשעה (ע"פ 8315/07 מזרחי נ' מדינת ישראל (נבו 3.2.2008)).

43. לאחר שקבעתי כי התנאי הראשון להפעלת חריג 'אי הרשעה' אינו מתקיים בעניינו, די בכך כדי להרשיע את הנאשם. אולם למעלה מן הנדרש אבחן אם התנאי השני מתקיים בעניינו, לפיו **סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי**



הענישה האחרים.

44. עבירת הגניבה פוגעת ברכושו של אדם ובביטחונו האישי. הצורך בהגנה על ערך זה מתחזק שבעתיים נוכח הקלות בה ניתן לבצע את העבירה והקושי לתפוס את מבצעה.
45. אין להקל ראש במעשיו של הנאשם, הנאשם גרם לפגיעה משמעותית בביטחונם האישי של המתלוננים, בזכותם לקניין וברכושם שהיה מצוי בחזקתם ובחצר ביתם.
46. אכן, במקרה דנן הרכוש הוחזר לבעליו, אולם אין בכך כדי להמעיט מחומרת העבירה ולבטח אין לזקוף זאת לזכות הנאשם, כאשר ברי כי ניסיון מכירת האופניים הגנובים לא הושלם אך בשל מעצרו של הנאשם. לכך מתווספת העובדה שהנאשם הורשע ב-6 אישומים שונים של גניבה, במחציתם פעל לבדו, בנוסף להרשעתו בהחזקת מכשירי פריצה (המעידה על תכנון מוקדם) ובהחזקת נכס חשוד כגנוב (בשתיהן הורשע לבדו), וכן היותו הדומיננטי בביצוע העבירות נשוא כתב האישום.
47. כאמור, נסיבות ביצוע העבירות כוללות תכנון מוקדם לגניבת רכוש יקר ערך מחצרות ביתם של המתלוננים, מקום בו הם אמורים לחוש ביטחון אישי וביטחון מפני פגיעה בקניינם וברכושם. מדובר במספר מעשי גניבה שתוכננו מראש, להם קדם תכנון מקדים שכלל הגעה בחסות החשיכה ולעיתים תוך הצטיידות מקדימה במכשירי פריצה, הפעלת כוח והיזק לרכוש.
48. שיקומו של נאשם, הגם שהינו שיקול מהותי, הוא רק אחד משיקולי הענישה אליו מתווספים שיקולים אחרים הנובעים מאופייה של העבירה. **הלכת תמר כתב** מתמקדת ב"פגיעה חמורה בשיקום הנאשם" בלא שיפגעו מהותית שיקולי ענישה אחרים (**עניין פורטל**). גם כאשר קיימות נסיבות כבדות משקל לטובת הנאשם, אין הדבר מוביל למסקנה ברורה שאין להרשיעו בדין וכל תיק נבחן לגופו ובהתאם לנסיבותיו הספציפיות. מקל וחומר בענייננו כאשר לא קיימות נסיבות כבדות משקל כמתבקש.
49. במכלול הנסיבות, כפי שצוינו, ניתן לומר כי סוג העבירות אינו מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, לרבות שיקולי שמירה על האינטרס הציבורי ושיקולי ההרתעה. על-כן, הנאשם אינו עונה גם על התנאי השני שנקבע בפסיקה להחלת חריג 'אי-הרשעה'.
50. נוכח האמור, הגעתי לכלל מסקנה כי נסיבות המקרה שלפניי אינן מצדיקות את החלת חריג 'אי-ההרשעה'. אשר על-כן אני דוחה את בקשת הנאשם לביטול הרשעתו.
51. כאן המקום לדון בטענת ב"כ הנאשם, לפיה בנסיבות המקרה כאן יש להחיל את עיקרון אחידות



הענישה, באופן שבו תבוטל הרשעת הנאשם בעניינו כפי שבוטלה הרשעת הנאשם 2. דין טענה זו להידחות מן הטעמים שיפורטו להלן.

52. ראשית אין חולק, כי עקרון אחדות הענישה אינו גובר על **כלל היסוד** במשפט הפלילי, הוא **כלל ההרשעה** לפיו יש להרשיע נאשם שנמצא אשם בביצוע עבירה. ברי, כי גם במקרים בהם ישנה הצדקה להחיל את עקרון אחדות הענישה, אין בכך כדי לבטל את דרישת קיומם של התנאים שנקבעו להחלת חריג 'אי-ההרשעה'.

53. לפיכך אין מקום להחלת חריג אי ההרשעה מהנימוק של עקרון אחדות הענישה לבדו, מקל וחומר מקום בו קבעתי כי התנאים להחלת החריג, כפי שנקבעו בפסיקה, אינם מתקיימים. יחד עם זאת, ובבחינת למעלה מן הצורך, אתיחס גם לטענה גופה.

54. אכן "עקרון שוויון נאשמים בפני החוק, ממנו נגזר עקרון אחדות הענישה, הוא כלל יסוד בתורת הענישה" (ע"פ 9792/06 חמוד נ' מדינת ישראל (נבו 1.4.2007)), ו"יש להחיל שיקולי ענישה דומים על מי שביצעו עבירות דומות, ובאותן נסיבות" (ע"פ 5619/12 חאמד נ' מדינת ישראל (נבו 5.8.2012)).

55. בפסיקה נקבע כי "מקום שבו הורשעו שניים בביצוע עבירה בצוותא חדא, הכלל הוא כי אחריותם המשותפת תבוא לידי ביטוי בעונש זהה שיוטל עליהם, אולם כאשר נסיבותיו של השותף האחד מיוחדות הן, לקולה או לחומרה, עשויות אלו להשפיע על העונש שיושט עליו ולאבחנו משותפו" (ע"פ 9937/01 חורב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 738 (2004)). לצד זאת עקרון ההלימה הקבוע בסעיף 40ב לחוק הוא העקרון המנחה לפיו נדרש "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

56. ב"כ הנאשם טען, כי חלקו של הנאשם 2 בביצוע העבירות היה גדול יותר נוכח הרשעתו בעבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, בה לא הורשע הנאשם בעניינו. לטענתו, לא ייתכן מצב בו נאשם 2 מבצע עבירה כה חמורה וזוכה לפרס בדמות ביטול הרשעה, בעוד שהנאשם, שלא הורשע בעבירה זו, ייענש בצורה לא מידתית בכך שהרשעתו לא תבוטל.

57. ברם, "עקרון אחדות הענישה אינו שיקול יחיד, ומלאכת קציבת העונש אינה תרגיל אריתמטי לחישוב תרומתו העבריינית של פלוני ביחס לתרומתו העבריינית של אלמוני באותה הפרשה. כך, אל לפעולת גזירת העונש להדמות לפעולת העתקה והדבקה, מעונושו של פלוני לעונושו של אלמוני, רק בשם עיקרון אחדות הענישה" (ע"פ 4597/13 פיצו נ' מדינת ישראל (נבו 22.9.2014)).



58. "ברי, כי העונש שגוזר בית המשפט על המורשע אינו מבוסס על מדע מדויק. גזירת העונש נעשית תוך שקלול מספר רב של נתונים, המשתנים ממקרה למקרה. בין נתונים אלה ניתן לציין את סוג העבירות וכמותן, המסכת העובדתית, אופן ניהולו של ההליך וכמובן נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות עברו הפלילי. לכן, לעיתים קיים פער מסוים בענישה בין מקרים שנראה לכאורה כי יש ביניהם דימיון" (ע"פ 4450/11 עספור נ' מדינת ישראל (נבו 8.2.2012))

59. בעניינו, הגם שמעשיהם של הנאשמים דומים במהותם, נסיבותיו של הנאשם 2 שונות מנסיבות הנאשם. בנוסף הנאשם בעניינו הורשע ב-6 אישומים שונים. אף משך התקופה בה ביצע את העבירות היה ארוך יותר מזה של הנאשם 2. יתרה מכך, חלקו של הנאשם בכתב האישום היה משמעותי יותר משל הנאשם 2.

60. זאת ועוד, הנאשם הורשע בביצוע עבירות שעניינן החזקת מכשירי פריצה והחזקת נכס חשוד כגנוב, עבירות בהן לא הורשע הנאשם 2. אכן הנאשם 2 הורשע לבדו בעבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, אולם אין בכך כדי לקבל את הטענה כי חלקו של הנאשם 2 היה חמור יותר אך בשל עבירה זו.

61. לכך יש להוסיף כי גזר הדין בעניינו של הנאשם 2 הוא פרי הסדר טיעון שכלל הסכמות הן לעניין ההרשעה והן לעניין העונש. בעניין זה יצוין, כי **"השיקולים הייחודיים שבבסיס הסדר טיעון עשויים להצדיק, לפחות בראיה בדיעבד, פער מסוים בין העונשים המושתים על נאשמים שביצעו מעשים דומים באותה פרשה"** (ע"פ 6544/16 ניסנצויג נ' מדינת ישראל (נבו 21.2.2017)).

62. נוכח כל האמור, הרי שבנסיבות המקרה כאן אין בעקרון אחידות הענישה כדי להצדיק זהות בעונשיהם של הנאשמים, כל שכן לעניין ההרשעה, ועל-כן אף מן הטעם הזה אין הצדקה לביטול הרשעת הנאשם.

קביעת מתחמי העונש ההולם

63. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם נקבע בסעיף 40ג(א) לחוק כי יש לבחון תחילה האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע עברייני אחד, או שמא יש לראות בכל אחד מן האישומים כאירוע נפרד בעל מפתח ענישה נפרד.

64. הנאשם הורשע כאמור ב-6 אישומים שונים בביצוע עבירת גניבה, כאשר מדובר בעבירות ומעשים הדומים באופיים אשר התפרשו על פני תקופה של כחצי שנה ופגעו בקרבנות שונים. גם כשאני ערה



לכך כי ניתן להתייחס לכל אישום כאל אירוע נפרד, מצאתי לנכון במקרה דנן, הן בשל מהות העבירות והן בשל משך הזמן בו בוצעו, קרי מספר חודשים בודדים, לקבוע מתחם עונש הולם לכלל האישומים.

65. תיקון 113 לחוק, שעניינו הבניית שיקול הדעת בענישה מבוסס על עיקרון ההלימה הקבוע בסעיף 40ב לחוק, לפיו קביעת מתחם ענישה מבוססת על קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

66. סעיף 40ג(א) לחוק קובע, כי השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו ליישם עיקרון זה הם: הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנהוגה; נסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

67. השיקול הראשון שיש לבחון הוא הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו. בענייננו, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם הוא הגנה על רכושו וקניינו של אדם וכן הגנה על תחושת הביטחון של הציבור.

68. הערכים המוגנים בכל עבירות הגניבה שביצע הנאשם ובעבירות הנוספות של החזקת מכשירי פריצה והחזקת נכס חשוד כגנוב גם כן, הם שמירה על קניינו ורכושו של אדם בנוסף לשמירה על תחושת הביטחון האישי.

69. מעבר לתחושות חוסר הביטחון, הפחד ועוגמת הנפש שגרם הנאשם למתלוננים, הוא גרם להם לנזקים כספיים, נזק לרכוש ופגע בקניינם.

70. יוער, כי על פי רוב, להרשעה בעבירת גניבה מתלוות הרשעות בעבירות נוספות כגון, התפרצות לדירה, הסגת גבול, גניבת כרטיסי אשראי ועוד. הגם שבענייננו התלוו לעבירת הגניבה עבירות נוספות, מדובר באישום אחד מתוך ה-6 כאשר בשאר האישומים מדובר בעבירת הגניבה כעבירה בודדת, וקשה עד מאד למצוא פסיקה בה הורשעו נאשמים בעבירה זו כעבירה בודדת.

71. חומרתן של עבירות הרכוש קיבלה ביטוי בפסיקה רבה המציגה אותן כ"מכת מדינה". בענייננו עבירות הרכוש שביצע הנאשם מעידות על תכנון מוקדם ועזות מצח. הנאשם לא נרתע מהחוק ונכנס בלא חשש לחצרות ביתם של המתלוננים בשעות לילה מאוחרות בחסות החשיכה ולעיתים השתמש במכשירי הפריצה שנשא עמו מבעוד מועד על-מנת להשלים את מלאכת הגניבה, ובכך פגע בקניינו של אדם, ברכושו ובביטחונו האישי.



72. עיון בפסיקה מלמד, כי מדיניות הענישה הנוהגת בעבירת הגניבה כשאליה נלוות עבירות נוספות, מציגה מנעד רחב הנע בין מאסר מותנה וענישה נלווית לענישה של מאסר בפועל.

רע"פ 430/17 **אזולאי ואח' נ' מדינת ישראל** (נבו 7.3.2017) נדחה ערעור 2 נאשמים שהורשעו בעבירות של גניבה והתפרצות לדירה, ונגזרו עליהם 10 חודשי מאסר בפועל ו-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, כל אחד בהתאם לחלקו בביצוע העבירות.

רע"פ 3058/18 **רחמילוב נ' מדינת ישראל** (נבו 23.4.2018) שם נדחה ערעור הנאשם (ערעור שהוגש למחוזי נדחה אף הוא) לאחר שהורשע בעבירות של גניבה, התפרצות למקום מגורים ושימוש ברכב ללא רשות, ונגזרו עליו 14 חודשי מאסר בפועל בנוסף למאסר מותנה, קנס ופיצוי.

ת"פ (באר שבע) 7000-09-21 **מדינת ישראל נ' פשייב** (נבו 29.6.2022) שם הורשע הנאשם בעבירות של גניבה, התפרצות למקום מגורים והחזקת סכין, ונגזרו עליו 22 חודשי מאסר בפועל בנוסף למאסר מותנה, קנס, התחייבות ופיצוי.

ת"פ (ירושלים) 55913-11-19 **מדינת ישראל נ' חדר** (נבו 9.11.2021) שם הורשע הנאשם בעבירות של גניבה, מרמה והפרת אמונים, ונגזרו עליו 75 ימי מאסר לריצוי בעבודות שירות בנוסף למאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

ת"פ (ירושלים) 32578-07-18 **מדינת ישראל נ' אבוצדקה** (נבו 7.3.2021) שם הורשע הנאשם בעבירות של גניבה, גניבת כרטיס חיוב, הונאה בכרטיס חיוב, הסגת גבול והפרת הוראה חוקית, ונגזרו עליו 7 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בנוסף למאסר מותנה, פיצוי לנפגעי העבירה וצו מבחן למשך שנה.

ת"פ (ירושלים) 9517-03-17 **מדינת ישראל נ' סיסו** (נבו 8.12.2020) שם הורשע נאשם בעבירת גניבה ללא עבירות נלוות, ונגזרו עליו 60 ימי מאסר בפועל בנוסף למאסר מותנה וקנס.

73. נוכח האמור לעיל, ובשים לב לפגיעה בערכים המוגנים, למעשיו של הנאשם ולעליית המדרגה בחומרת נסיבות ביצוע העבירות ולתדירות התכופה, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר בפועל שניתן לרצות בדרך של עבודות שירות, בנוסף לקנס ופיצוי למתלוננים.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה

74. סעיף 40ג(ב) לחוק קובע, כי עונשו של נאשם ייקבע בתוך מתחם הענישה תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, המפורטות בסעיף 40א לחוק. לעניין זה רשאי בית המשפט להביא בחשבון שיקולים של הרתעה אישית והרתעת הרבים, כפי שנקבע בסעיפים 40א ו-40 לחוק. יחד עם זאת, רשאי בית המשפט לחרוג בין לקולא ובין לחומרא ממתחם העונש שנקבע, וזאת משיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור, בהתאם לסעיפים 40ד ו-40ה לחוק.

עמוד 15



75. אין מחלוקת שפגיעה ברכושו של אדם ובביטחונו האישי אינן רק עבירות על חוק העונשין אלא עבירות על חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, אשר קובע במפורש את זכותו של אדם לשמירה על קניינו ועל כבודו. על-כן אני סבורה כי על העונש לבטא את הצורך בהרתעת עבריינים פוטנציאליים מביצוע עבירות רכוש הפוגעות בקניינו של אדם ואף בביטחונו האישי שעה שהן נעשות בחצרות ביתו - מקום בו הוא אמור לחוש ביטחון ושלווה הן לשלומם והן לשלום רכושו.

76. שקלתי לזכות הנאשם נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה: נסיבות חייו של הנאשם כפי שפורטו בתסקירי שירות המבחן; גילו של הנאשם והיותו אדם צעיר (בן 21) הנמצא בראשית דרכו העצמאית; העדר עבר פלילי לנאשם; שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות החוק, הודאה במעשים וחיסכון בזמן שיפוטי יקר; מאמציו של הנאשם לחזור למוטב והשתלבותו בהליך טיפולי וחלופי הזמן מביצוע העבירות.

77. נוכח המפורט לעיל, לא מצאתי כי יש מקום במקרה דנן לסטות ממתחם העונש שקבעתי לעיל.

78. לא מצאתי לקבל את טענות ב"כ הנאשם לפיהן אין מקום להטיל על הנאשם תשלום פיצוי מאחר והאופניים הושבו לבעליהם, ואף אין מקום להטיל קנס נוכח יכולת כלכלית מצומצמת של הנאשם, זאת משום שכאשר מדובר בעבירות המבוצעות מתוך מניע כלכלי יש מקום להטיל ענישה כספית שמטרתה גם להעביר מסר לעבריינים הפוטנציאליים לפיו עבירות אלה אינן כדאיות גם בהיבט הכלכלי. ברי, כי אין בהשבת הרכוש הגנוב לידי בעליו כדי לאיין מטרה זו.

79. לאור האמור ולנוכח עמדת המאשימה למקם את הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה ההולם, ובשים לב להתרשמות שירות המבחן ממאמציו של הנאשם לקבל עזרה טיפולית ולחזור למוטב וכן להמלצתו להטיל על הנאשם ענישה בדמות צו מבחן לשנה נוספת בלבד, ומבלי להקל ראש בחומרת העבירות שביצע הנאשם ונסיבותיהן החמורות, הגעתי למסקנה כי במקרה דנן יש מקום להטיל ענישה שתהא מרתיעה מחד, אך לא תכביד על הנאשם במאמציו לתקן את דרכיו ולבנות את עתידו מאידך. בכך יש כדי לשרת את האינטרס הציבורי הרחב, ששיקום הנאשם הוא חלק ממנו, ועל כן אני קובעת כי יש למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם שקבעתי.

80. **נוכח כל האמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. מאסר על תנאי של 3 חודשים למשך שנתיים מהיום, בהם הנאשם לא יעבור את העבירות בהן הורשע בכתב האישום המתוקן ויורשע בגין בתקופת התנאי או לאחריה.

ב. צו מבחן למשך שנה במהלכה ישתתף הנאשם בקבוצה טיפוליות ייעודיות במסגרת שירות המבחן.



בית המשפט מסביר לנאשם את משמעות הצו, את מטרת השירות ואת פרטיו, ומזהירו שאם לא ימלא אחר הצו יהיה צפוי לתוצאות האמורות בסעיף 71ד' לחוק.

ג. תשלום פיצוי בסך 500 ₪ לכל אחד מהמתלוננים בתוך 90 ימים מהיום.

ד. אני מורה על מתן התחייבות מטעם הנאשם להימנע מלעבור עבירות לפי הסעיפים בהם הורשע למשך 3 שנים החל מהיום. ההתחייבות תהא על סך 5,000 ש"ח; אם לא ייתן הנאשם ההתחייבות היום, ייאסר למשך 30 ימים.

81. **אני אוסרת פרסום כל פרט מגזר הדין, שיש בו כדי לחשוף את תוכן תסקיר שירות המבחן, למעט המלצותיו.**

82. **המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן וכן לב"כ הצדדים לאלתר.**

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בנצרת.

ניתן היום, י"א שבט תשפ"ג, 02 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.